

Sara Schoubys prædiken ved jagtgudstjeneste

Taler

Sara Schouby

Dato

22. oktober 2026

Sted

Virring Kirke, Randers

Omstændigheder**Prædikentekst**

Lukasevangeliet kapitel 13, vers 6-9

1 Jeg har noget med ord. Jeg samler på dem, og har gjort det lige siden jeg var barn. Ord man kan smage på, ord der kan sætte gang i fantasien –ord som fx skattesmæk; Som barn så jeg for mig sådan en piratguldskat i en skattekiste hvor man smækkede låget i, når nogen forsøgte at nappe en guld-dukat!

5 – eller et ord som: torskegilde; som jeg synes lød ret muntert og lækkert, hvad det vist ikke ligefrem er i virkeligheden.

10 Og op til i aften, til årets jagtgudstjeneste, der har jeg også gået og samlet på ord til os.

Er I klar? De kommer her:

Grise-firpart

15 Gødskningslov

Problemulv

20 Fedtemøg

”Larven fra helvede”.

25 Kan I mærke det? Det er ord, der er virkelig mange følelser i! Ord der sætter sindene i kog, som vækker vores diskussionslyst. Det er ord, der sætter skel og deler os op i for og imod, nej og ja, sort og hvidt.

30 Eller det er selvfølgelig ikke ordene i sig selv, men de underliggende tematikker, som de dækker over.

Og så er det også ord, som alle har noget med naturen at gøre, på den ene eller anden måde.

35 Ord der er knyttet til landbruget og til den måde det skal forvaltes på.

Om hvordan vi vil holde produktionsdyr. Om hvordan det står til i vores fjorde og farvande.

40 Om hvordan den vilde natur og de vilde dyr skal have lov at rykke helt tæt på vores liv og hverdag.

45 Og om hvordan noget så småt som en egeprocessions-spinder (også et ret fedt ord for øvrigt!) pludselig, hen over en sommer, kan få en stor indvirkning på vores hverdag og helbred.

50 Med den slags ord og emner, er det som om vi bliver direkte knyttet op på vores følelsesliv – og selvom vi måske til daglig ikke føler os specielt forbundet til naturen, ja så viser det sig altså, at det er vi nok alligevel.

Vi er afhængige af naturen ligesom den er afhængig af os, og at vi passer godt på den. Vi er sat som forvaltere af naturen, men hvordan den forvaltning skal udmønte sig, det er vi så ikke altid enige om.

55 Lad os tage den med ulven: Her deler vi danskere os hurtigt op i to lejre: Dem der hilser den vilde naturs genkomst meget velkommen, og dem der mener de skal skydes hele bundtet og er farlige for folk og fæ.

60 Hvad er god forvaltningsskik i den situation? Skal man regulere eller lade stå til?

Jeg skal ikke gøre mig til talsmand for hverken den ene eller anden holdning i debatten, men jeg synes det er interessant, at netop når det kommer til natur, så vækker det noget underliggende dybt i os.

65 Det betyder noget. Det er vigtigt. Det taler til vores følelser. Og det er nok også derfor vi kan blive så uenige om netop den slags spørgsmål.

70 Nogen går i forbøn for ulven, andre ser den som unaturlig, som noget der ikke hører til herhjemme i Danmark.

Nogen siger undskyld til fiskene, mens andre oplever deres levebrød bliver taget fra dem.

75 Det er ikke noget vi har let ved at forholde os neutralt og nøgternt til – dertil er det simpelthen for vigtigt!

Lidt ligesom i lignelsen om figentræet som vi hørte før. Her er der også følelser i spil:

80 I tre år er vingårdsejeren trofast kommet og ledt efter frugt på det, og i tre år har træet ingen frugt givet.

85 Nu er vingårdsejerens tålmodighed med træet opbrugt, og han beordrer gartneren til at hugge træet om.

Men helt usædvanligt går gartneren i forbøn for træet, og beder vingårdsejeren udsætte dommen et år.

90 Ja han vil endda give træet ekstra omsorg, grave om det og gøde det, så det får de allerbedste vækstbetingelser. Bærer det så ikke frugt året efter, kan vingårdsejeren hugge det om.

95 Vingårdsejeren er her et billede på det gammeltestamentlige gudsbillede – nemlig den hvor vi får løn som forskyldt, hvor fædrene æder sure druer, og sønnerne får rådne tænder, som vi hørte det i lektien fra Ezekiels bog. Sat på spidsen vil han regulere naturen ved at fjerne alt hvad der ikke har en nytteværdi.

100 Men med Jesu komme udviskes det gamle gudsbillede, og erstattes med et nyt, nemlig billedet af Gud som gartneren; som ham der går i forbøn for det gølle figentræ, nærer det, gøder det og drager omsorg for det, også selvom det ikke bærer frugt.

105 Nok skal der reguleres, siger han, men reguleringen skal ske i pagt med naturen,

ved at give alle muligheder for et udbytte, men også fordi naturen har en værdi i sig selv.

110 Og sådan er det vel også når man går på jagt, forestiller jeg mig: Her regulerer man også bestanden, men altid med det formål at det skal tjene til at styrke bestanden, gøre den levedygtig og sund og fremtidssikre den.

115 I lignelsen med figentræet har vi lov til at sætte os selv ind på træets plads. Her er det os, der er naturen. Og her er det også os, der skal reguleres og beskæres, men altid med det formål at vi må skyde igen, sætte nye blade og give frugt på ny. Vi kan ikke klare os uden naturen, og vi skal tage vores ansvar på os, så der også til de nye generationer må være natur at forvalte for dem.

120 Og det gør vi måske bedst ved at tænke os selv ind i skaberværket, ikke som kirsebærret på toppen af lagkagen, men som en del af en større cyklus, hvor vi både er dem, der skal regulere, men også selv skal reguleres af den gode Gud selv. Amen.

125

Kilde

Manuskript tilsendt af taler og udgivet af Danske Taler med tilladelse fra taler

Kildetype

Digitalt manuskript

130

Tags

Prædiken, Prædikener fra 2000-tallet

URI

<https://www.dansketaler.dk/tale/sara-schoubys-praediken-ved-jagtgudstjeneste>

135

140